

stab, et sedda peab mudetama, ja jälle üles-
sesärratataima. Saab wahheag täis, mis
muutmisest ehk uesündimisest ajaks teimmaile
Jummalast seátud, siis on ommas tuppes
náotumast ussifist autifkuks ja nággusakks
liblikaks sündinud, mis tuppe otsa lahtiajab,
ja fui üks surnuist ülesärratud, surema auga
jälle ülestoufeb, ja tule kätte lennab; sest
et rómajä linnuks, ja põrmopeálne tule el-
lajaks üllendud.

Oh innimesed! märkage sedda tunda,
mis sellega, otsekui moistatusses surreliffuse
tähhendakse. Mis siin ühhest piisikessest
ellajast náme ja öppime, jookseb täieste selle
öppetussega folko, mis pühha Paulus Ro-
rintusse ramato 15 peat. 42 ja 43 salmt.
innimesse illestousmissest annab, fui üt-
leb: nenda on fa surnutte ülestousminne:
anta külwataksie ihhu, auga árrataks; ná-
drusses külwataks, wáes árrataks üles.

Üks üblifa fuggu, mis Wanna India
ma párris linnofenne on, ja Sidikedrajaks
nimmetakse, heidab omma tangu, se on om-

mad piisikessed, liwaterra surused munna-
lessed, kolm, nelli, ehk wiiski sadda korra-
ga, Mori pu lehhe peále; páike autab neid
ja tullenwad piisikessed ussid wálja, mis
nenda sówad, kasvwawad ja festa aja-
wad, kui keik muud loka-lórvad ussid, kui-
da sedda jo üllemal olleme rákinud.

On ussi aeg täis sanud, siis ta otsib wit-
saraufest; rõnnib temma otsa üles, ja hak-
tab ennesele warju teggema, kus tuppet sees
lua. Nenda kuida ómblik taggart sidi wálja-
tvennitab, kui wórkli on teggemas, nendaks
sidiis ommaist suust walged penikest sidi lón-
ga wáljakelhib, ja seunest raukesse otsa pi-
sikesse ferrakesse ferrib, mis ni suur fui tui-
kesse munna: agga, temma ferrib sedda nen-
da, et issi ferrakesse sisse ja temnia süddamesse
jáeb. Sedda töed tehhes, fullub teimmal ter-
we náddal. Selle ferrakesse sees rõnnib tuppe
temma ümber, kuida? — sedda agga Jum-
mal teab, kes sedda walmistab. Räks nád-
dalad párrast sedda on us liblikaks mudetud;
uristab tuppess ja sidikerrakessest hauku läb-